

Hof- og Stadsretten i København. Den har nemlig ved meget omhyggelige og paa- lidelige Beregninger dokumenteret saa godt, som slikt overhovedet kan dokumenteres, at det med det Dommerantal, som er beregnet — oprindelig 16 og nu 17²² —, af en anden Grund, som jeg senere skal komme til at berøre, aldeles ikke lader sig gennemføre at magte det Antal Sager, som vil komme for østre Landsret, saa hurtigt, som det i Retsplejens Interesse maa ønskes og indtrængende maa ønskes, naar der ikke skal opstaa almindelig Misfornøjelse med Sagernes Forhaling. Det er nemlig oplyst og paa en saadan Maade, at det ikke kan bestrides, at Antallet af Sager, som vil komme for østre Landsret i Løbet af et Aar til Afgørelse dels i første Instans og dels i Tilfælde, hvor Landsretten er Ankeinstans, ikke kan sættes under 1,500. Men til at magte dette store Antal Sager vil et Antal af Formanden og 16 eller 17 Dommere være ganske utilstrækkeligt. Den ene Dommer af de 17 gaar fra, thi han er beregnet til at løse en Opgave, nemlig Forberedelsen af Landsretssager, som oprindeligt var tiltænkt Underretten. Af de andre 16 Dommere gaa 6 fra til Behandling af Nævningesager. Heraf gaa de 3 til Behandling af Nævningesager i København, hvor Nævningedomstolen, kan man sige, kommer til at fungere permanent. Efter det Antal Nævningesager, som man skønner der maa blive hver Maaned, vil Nævningedomstolen komme til at fungere saa at sige hele Maaneden. De andre 3 gaa til Nævningesager udenfor København. De ville ikke blive holdte saa hyppigt, men man kan dog ikke gøre Regning paa disse 3 Dommere til Løsning af Rettens sædvanlige Opgaver, fordi de, som ere rejsende, paa en Maade skulle være til Stede før og efter, at selve Nævningessionen eller -tinget er afsluttet, og overhovedet ikke med Sikkerhed kunne paa- regnes til at deltage i den normale Opgave for Landsretten, som føres i København. — Saa bliver der tilbage 10 Dommere foruden Formanden, det vil sige tilstrækkeligt til at danne to Afdelinger af Retten til Behandling af disse 1,500 Sager. Hver af disse Afdelinger faar altsaa 750 Sager at behandle, og det er, som sagt, et Minimum af, hvad der bør beregnes. Fremdeles kan af hver af disse Afdelinger ikke fungere mere end 3 Dommere om Ugen til Paahørelse og Behandling af Sagerne, de 3 andre Dommere maa være forbeholdte Domsslutningens Vedtagelse og Affattelse,

som nødvendigvis maa skyde sig ind imellem de andre Sagers Behandling. Det vil altsaa sige, at man kan regne 150 Dage om Aaret til Forhandling af de 750 Sager, som hver Afdeling faar, og det vil altsaa igen sige, at enhver Afdeling maatte paa sin Retsliste paa den enkelte Retsdag opføre 5 Sager til mundtlig Forhandling. Man behøver blot at nævne Tallet for at indse, at det er ganske umuligt paa Grund af Tidshensynet, men ogsaa under Hensyn til den aandelige Kraft, som skal til at magte 5 Sager til mundtlig Behandling. Det vil slet ikke kunne lade sig gøre. Følgen vil altsaa uvægerlig blive den, at man ikke kan ansætte saa mange Sager som 5, idet man da ved Aarets Slutning faar en stor Restance, og denne vil jo vokse, for hvert Aar der gaar, i en saadan Grad, at der utvivlsomt vil opstaa et Misforhold og stor Utaalmodighed og en Forhaling, som i høj Grad vil vække Misfornøjelse med den hele mundtlige Forhandling. Den fører da ikke hurtigere til Maalet, hvad der jo var Hensigten. Disse Beregninger ere kun udførte for østre Landsrets Vedkommende, og Forholdet stiller sig af lokale Grunde forskelligt derfra ved vestre Landsret, men i Hovedsagen ville lignende Beregninger føre til lignende Resultater ogsaa for vestre Landsret. — Under disse Omstændigheder var der kun 2 Veje at gaa: enten meget betydeligt at forøge det samlede Dommerantal eller at gaa ned til et ringere Dommerantal for den enkelte Sag, at gaa ned til de 3, som den sidste Proceskommission havde foreslaaet. Det indsaas ogsaa meget godt, den Gaang Sagen i 1902—03 var til Behandling her i denne Sal, og det blev af den daværende Ordfører, afdøde Nellemann, fremhævet, at det vistnok maatte betragtes som uørligt med det samlede Dommerantal, som var beregnet under andre Forudsætninger, at gennemføre Tallet 5 for den enkelte Sags Afgørelse, men man betragtede det som Regeringens naturlige Opgave at stille Forslag om Forøgelse af Dommerallet, saa snart Erfaringen maatte vise, at det ikke lod sig gøre at komme igennem med et samlet Dommerantal af 16, som der var Tale om. Man stillede derfor ikke Forslag i denne Retning, men det blev af den daværende Justitsminister udtalt, at naar det ikke kunde gaa, maatte man selvfølgelig skride til Forandring, og det samme har den nuværende Justitsminister udtalt i en Skrivelse til Folketingets Udvalg: at han vel ikke fandt Anledning til nu for sit